

В. „Законност“

ще излиза два пѣти въ седмицата:
въ четвъртъкъ и недѣля.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година 9 лева
„ 6 мѣсеци 5 „
„ 3 „ 3 „
„ 1 „ 1 „

За въ странство:

се прибавятъ пощенскитѣ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:

ИВАНЪ БЪЛИНОВЪ.

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсець

Писма, рѣкописи и пари се испращатъ
къ Редакцията въ Руссе.

Частни обявления се плаща:

отъ 1 ст. на думата на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Редакцията и администрацията на
вѣстника се намиратъ въ адвокатското
писалище на г. г. Ив. Бѣлиновъ и Илия
Паликрушевъ.

Иванъ Бѣлиновъ

и

Илия Паликрушевъ

Почватъ да адвокатствуватъ задруж-
но въ гр. Руссе

и приематъ да водятъ всѣкакви дѣла
прѣдъ всичкитѣ сѣдилища въ Княжест-
вото.

Писалището имъ се намира на ули-
ца Александровска, близо до аптеката на
Фр. Вотчъ, сръщу градската градина.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика
изобщо, както и специално на г. г. руссенскитѣ тър-
говци, банкери и фабриканти, а тъй сѣщо и на ад-
министративнитѣ и сѣдебни учреждения въ града,
върху ефтенитѣ на нашитѣ такси за обявления.
Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение
на подобенъ родъ публикации, както на първата,
тъй и на последната страница на вѣстника си, ни
даватъ право да мислимъ, че лицата и учреждения-
та, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще
ни почетатъ съ своето внимание.

Дава се подъ наемъ:

Една новопостроена магация съ хубава подни-
ца и двѣ прѣвходни стаи, на добра позиция —
улица Александровска, сръщу новата градска гради-
на, удобна за контора, фабрика и проч.

За споразумение до ступанина й Маринъ Н.
Чолаковъ.

Щайнбрухско пиво

Пристигна и ще има винаги прѣсно въ хотелъ
„Ислах-хане“. Всѣка вечеръ концертъ отъ
унгарски оркестръ.

Холандски гиацанти (зюмбюли),
лилии, тюлпани (ла-
лета) и гладиолы (всички въ луковичи)
пристигнаха въ магазина на

Маринъ Н. Чолаковъ.

(2—2)

Р. КАРАКАШОВЪ & СТ. ТЕЛЕВЪ.

Коммисионери — Експедитори.

Рашко Каракашовъ, бивший Управителъ на
Бургаската, Пловдивската, Видинската и
други митници, а напоследъкъ отъ I-ва степенъ
оцѣнителъ при Руссенската Митница, заедно
съ Стати Телевъ, съ дълговременна практика, извѣс-
тиватъ Г-да търговцитѣ, че отворихъ въ гр. Руссе
Коммисионерска — Експедиторска канто-
ра и приематъ да освобождаватъ отъ митницата,
отъ разнитѣ параконни агенции, всѣкакви стоки по
най износни условия, бърза и точна работа.

(3—2)

ОБЯВЛЕНИЕ

Увѣдомява се почитаемата публика, че г. Д-ръ
И. Кириякъ, първостепененъ лѣкаръ на Букурещкитѣ
спитали, е построилъ една нова, своя болница, улица
St. Ionica, № 8, задъ гърба на румжския пас-
сажъ (при Национални Театръ). Казанния докторъ
се рекомандува специално на болнитѣ отъ България,
които биха имали нужда да дойдатъ за лѣкуване
въ Букурещъ, като имъ прѣпоръчва да се спиратъ
въ неговата болница, гдѣто, освѣнъ особената и
братска грижа, която ще намѣратъ, тѣ ще иматъ на
расположението си всички удобства, съ цѣни твър-
дѣ ефтени, въ които влизатъ безплатно и визититѣ
на Д-ра Кирияка. Излишно е, да се прибавя нѣщо
за похвала на г. Д-ра Кирияка, който е тъй добръ
познатъ въ Букурещъ, като най-добрия хирургъ.

Увѣрени сме, че правимъ една истинска услуга
на нашитѣ съотечественици, българи, като ги съ-
вѣтаваме да отиватъ на лѣкуване въ тѣзи прѣкрас-
на болница, гдѣто тѣ, съ най умѣреннитѣ разноски,
ще намѣратъ и една братска сръща отъ страна на
управлението на болницата, и едно истинско облег-
чение на своитѣ страдания.

3—3

Дава се подъ наемъ:

Квартира отъ 6 стаи, съ отдѣлна кухня,
въ центра на града.

За споразумение до ступанина й Кръстю Н.
Поповъ.

2—3.

Най-модерно скроени и доброкачест-
вени ПАЛТОНИ СУКНЕНИ, ПАЛТОНИ
ШЕЯЧАНИ, КОСТЮМИ КАМГАРНИ и
ШЕЯЧАНИ за настоящий сезонъ, могатъ
да се получаватъ само въ Българската
Дрѣхарница на СТ. Р. ПАПАРИНОВЪ,
Улица Александровска.

Живко Икономовъ

Зажбенъ Лѣкаръ

Свършилъ въ Московский Университетъ

Приема болни всѣки день

адресъ: въ домътъ на Г-жа Сийка Хр. Ганева (на
жгѣла между Княжеска и Караджова улици).

3—3

ПОКАНА

№ 307.

Умоляватъ се г. г. членоветѣ на Руссенското
Македонско Дружество, а сѣщо и г. г. желающи-
тѣ да бждатъ такива, да присѣтствуватъ на събра-
нието, което ще стане въ недѣля на 8 декемврий,
часа въ 10 прѣди обѣдъ, въ помѣщението на цир-
ка „Националъ“. Прѣдмѣтъ на събранието ще бж-
дѣтъ текущи дружественни въпроси и прѣзбиране
на ново настоятелство, съгласно чл. чл. 20 и 23
отъ уставътъ на Дружеството.

Гр. Руссе, 30 Ноемврий 1896 год.

Отъ Руссен. Македон. Д-ство.

Руссе, 4 Декемврий 1896 год.

Читателитѣ ще си припомнятъ, че въ два отъ
последнитѣ броеве на нашия вѣстникъ, ние обна-
родвахме двѣ прѣкрасни статии, заети отъ познато-
то френско списание „Le monde economique“
и рисующи въ единъ колкото обективенъ толкова и
неутѣшителенъ видъ финансовото положение на Бъл-
гария. Привикнала да чете и слуша само похвали и
дитирамби върху бѣлскавото състояние на българ-
ската държавна хазна и върху извънрѣднитѣ финан-
сови способности на нейния шефъ, г. Ив. Евст. Ге-
шова, българската интеллигентна публика, съ едно
горчиво разочарование е могла да разбере отъ го-
рѣспомѣнатитѣ статии, колко незаслужени и неосно-
вателни сж бжде тѣзи платени похвали и купени
дитирамби, и въ какво плачевно положение сж на-
мѣрватъ нашитѣ държавни финанси, които официоз-
ния български печатъ, съ не българскитѣ вѣстни-
ци: „la Bulgarie“ и „Български Търговски Вѣст-
никъ“ на чело, продължава и днѣсь да рисува въ
прѣкалено-розови, но за туй и въ прѣкалено фалши-
ви бои. . . .

За да не ни обвиняватъ въ неблагоприятното на-
мѣрение, че искаме да правимъ анти-правителствен-
на политика и съ финанситѣ на страната, които трѣб-
ва да интересуватъ еднакво всички български пар-
тии, за които еднакво трѣбва да милѣе, както г.
Стоиловъ, тъй и цѣлата българска опозиция, — ние
не ще да говоримъ тукъ само „общи думи“, не и-
мѣюща никакъвъ практически смисълъ, не ще да
проливаме само крокодилски сълзи върху сѣдѣнитѣ
на отечеството, испаднали случайно въ такива не-
достойни рѣцѣ, а, въоръжени съ нѣколко многозна-
менателни и краснорѣчиви цифри, ще се помѣчимъ
да установимъ — колкото и да ни е тѣжко да се
признаваме въ това — че финансовото положение на
България е крайно незавидно и че, ако не се взе-
матъ мѣрки своевременно, ние рискуваме въ единъ
недалеченъ день да тръгнемъ по пѣти на Гърция и
Сърбия, и да не бждемъ въ състояние да си испла-
щаме държавнитѣ дългове. . . .

Едно повърхностно разлѣждане на цифрови-
тѣ данни, които се заключаватъ въ първата отъ двѣ-
тѣ статии (гл. брой 9 на „Законност“) и които не
сж съчинени въ нѣкоя берлинска, или парижска бан-
кова канцелария, а сж заети отъ българския „Дър-
жавенъ Вѣстникъ“, ще убѣди всѣкого, че на 1-й
Септемврий т. г. (по-нови свѣдѣния нашето прави-
телство, не безъ умисълъ, вижда се, не е публику-
вало) българската хазна, за да посрѣща своитѣ о-
бикновени (бюджетни) и извънрѣдни (по направата
на желѣзния пѣтъ София—Романъ) разноски, е било
издало лихвоносни (съ 60%) свкрвищни бонове за
колосалната сума отъ 22.000.000 лева, за покри-
вание на която то не е располагало съ никакви
други парични сръдства, освѣнъ съ държавнитѣ не-
добори за такава же приблизително сума, които сж
останали отъ 17 години насамъ, и които, кой знае,
ще ли нѣкога да се събератъ. По вѣроятното е,
разбира се, че тѣ не ще никога да влѣзатъ въ дър-
жавната хазна, защото ако само миналата, 1895
година, е оставила единъ недоборъ отъ 7.000.000
лева, който и до днѣсь още не е събранъ, то не-
доборитѣ за 17 години, толкова вече устарѣли, що-
то могатъ да се смѣтатъ за полузабравени, сигурно
ще трѣбва да се изоставятъ, или опростятъ. Между
това, свкрвищнитѣ бонове, държателитѣ на които,
до колкото е намъ извѣстно, за да си посрѣщнатъ
нуждитѣ, сж ги сконтирали въ България и въ стран-
ство, ще трѣбва рано и късно да се исплатятъ съ
лихвитѣ заедно, и то, не съ г. Гешовитѣ цифри,
колкото добръ и майсторски и да сж комбинирани
тѣ въ „Държавния Вѣстникъ“, ами съ сухи и
чисти пари: Ступанитѣ на боноветѣ, очевидно, не
ще се удовлетворятъ само съ четение на инспирирани

и тенденциозни статии въ „la Bulgarie“ и „Търговския Вѣстник“, които струватъ тъкмо толкова, колкото и черупката на едно изедено яйце, а ще искатъ нѣщо по-практично, по-солидно, т. е. ще настояватъ да имъ се озлатятъ правителственитѣ полици. Тогава, отъ гдѣ ще вземе хазната потрѣбитѣ ѝ за тѣзи цѣли милиони? (тъ недоборитѣ за 17 години, т. е. отъ освобождението насамъ, ли? Смѣшно било би да се говори даже за това, понеже не иска нито много умъ, нито много дълбоки финансови способности да се разбере, че ако събирането на тѣзи злочести недобори би било тѣй лесно, както е било лесно напечатването имъ въ в. „Държавния Вѣстник“, то правителството щѣше право да инкасира закѣснѣлитѣ си даждия и съ тѣхъ да по-срѣщне своитѣ нужди, а не да издава лихвоносни съкровищни бонове, които нѣма съ какво да исплати. Съ обыкновеннитѣ бюджетни доходи, очевидно, тѣй сѣщо не могатъ се покри толкова милиона флотантенъ държавенъ дългъ, понеже тѣзи доходи едвамъ достигатъ за текуцитѣ нужди на хазната, които, нарѣдъ съ постѣпенното прокѣсване на злополучния „брашмянъ чувалъ“, ежегодно нарастватъ, вмѣсто да се умаляватъ. Само правителството признава (гл. „Миръ“, броеве 315—319) че бюджетнитѣ му доходи, въ сравнение съ разноснитѣ, сѣ толкова малки, щото то е било принудено да земе отъ Лендербанкъ 10.000.000 лева още прѣзъ Августъ н. г., когато срока на тѣхъ годишната опция е билъ 1-й Декемврий. Остава, прочее, едно единствено срѣдство и то е, суммитѣ отъ голѣмия заемъ на 1892 год., *склученъ специално за направа на желѣзници*, да се употребятъ за покриването на непостоянния държавенъ дългъ, т. е. да се направи най-голѣмото и най-врѣдоносното прѣстѣпление срѣщъ интереситѣ на българската държавна хазна, да се подровни и унищожи отъ дѣно българския държавенъ кредитъ.

Това ли е то новата „белгийска“ финансова политика? Тѣзи ли тѣ блѣскавитѣ резултати отъ три годишното управление на „народната“? Разорителна е тая политика, разсипническо е това управление!...

Ами че, ако произведението на голѣмия заемъ, направенъ изрично за постройка на желѣзно пѣтни линии, бѣде употребено за покриване на текущи държавни нужди, то съ какво, пита се, ще се исплатятъ съ врѣме разноснитѣ за тѣзи линии. Съ недоборитѣ отъ 1879 година ли? Или, спорѣдъ както съобщаватъ френскитѣ вѣстници, съ новъ нѣкой заемъ, който, при сегашното финансово положение на България, не може да се склучи, освѣнъ на най-неизгодни за насъ условия и лихвитѣ на който положително не ще има съ какво да се плащатъ? Ами ако Лендербанкъ, съгласно § 7 отъ заемния договоръ, се откаже да отпусне останалитѣ опции отъ

53.000.000 лева, понеже правителството употребява полученитѣ пари не за желѣзници, а за текущи бюджетни потрѣби? Тогава?

Ние мислимъ, че само горѣизложденото е достатъчно да ни убѣди въ расипническата и крайно нерационална финансова политика на г. Стоиловия кабинетъ, но, за голѣмо съжалѣние, не е то единственото доказателство, което говори въ полза на нашето мнѣние. Има още нѣколко, не по-маловажни „пера“, които по единъ най категориченъ начинъ ни утвърждаватъ въ справедливостта на нашето убѣждение, но, понеже статията ни за днѣсъ стана доста дълга, ние отлагаме продължението ѝ за до пѣти. . . .

Корреспонденция изъ провинцията.

По министерската агитация.

Слѣдъ распуцаннето на VIII-то Нар. Събрание, министритѣ се разсѣяха по всичкитѣ краища на България, за да развижатъ своята политическа програма и да опрѣдѣлятъ направлението на държавнитѣ дѣла, защото тѣ ужъ биле разбрали тѣзи работи по добръ отъ всѣкото друго, и защото тѣй се правѣло по Европа. Не знаемъ дали въ Европа развужатъ камаритѣ въ навечерното на свикването имъ и то безъ да ги събиратъ, и дали министритѣ се впуцатъ по агитации въ туй врѣме, когато трѣбва да се занимаватъ съ законодателна дѣятелностъ. При това, не знаемъ още, дали тамъ министритѣ ходятъ по агитация на държавни разноси, или на свои частни, понеже за първи пѣтъ сега видѣхми министритѣ да направятъ това снисхождение да си развалятъ хубавото спокойствие, да се изложатъ на мъгли, дъждове, снѣгове и морски бури, за да се срѣщнатъ съ милия народъ, да го увѣщаватъ и да му кажатъ лично, какви голѣми добрини ще му направятъ за нарѣдъ, стига само да избере тѣхъ и тѣхнитѣ привърженици за депутати. Отъ умни и просвѣтени хора нѣмаме нужда, казвахъ тѣ, достатъчно е да се избераатъ наши партизани, хора, които да **ни поддържатъ**. Въ срѣщитѣ си съ населението, тѣ бивахъ твърдѣ любезни, и въ общанията си много щедри. Рѣчитѣ имъ бивахъ доволно дълги, думитѣ имъ много отбрани и украсени. Тѣ проповѣдахъ съ голѣмо самодоволствие, че тѣ дарували на България пълна свобода, каквато до сега никой не ѝ е давалъ; че съ распуцаннето на камарата тѣ дали възможност на градинаритѣ да упражнятъ политическитѣ си права въ изборитѣ. Разправяхъ още, че съ митата, съ които ще обложатъ Европейскитѣ дрѣхы и обуца, тѣ ще въздигнатъ мѣстнитѣ занаяти и търговия, ще помогнатъ на захарната, книжарната, тъкачната и др. индустрии, че, макаръ и да тѣжи малко нѣщо патентовото даждие на гражданитѣ, нѣ да потържатъ малко и, послѣ 5—6 години, българскитѣ търговци ще си играятъ съ злато. Тѣ обѣщавашъ да отворятъ прогимназии и нови училища и да издържатъ всичкитѣ на държавна сметка. Обѣщавашъ още да направятъ болници, шосета, мостове, пощенски трактове и всичко, отъ което има нужда населението.

Врѣчашъ се тѣй сѣщо, че ще конвертиратъ съ 4% държавнитѣ заемъ, че ще направятъ всевъзможни икономии, отъ които да протекатъ рѣки злато, и пр. и пр.

Слѣдъ свършване на рѣчитѣ имъ, чиновницитѣ, кметовѣтѣ и партизанитѣ имъ се въсхищавашъ, и живо имъ

добра репутация: репутация на младъ чловѣкъ, съ особенни практически способности. Тѣзи, които го наричахъ екзалтиранъ и го сравнявахъ съ Леотара, намѣрвахъ само тази разлика, че Леотаръ е игралъ въ цирка, и за да го видишъ трѣбва да харчишъ пари, — когато съ Ягозина може да се любувашъ наврѣдъ, да го виждашъ всждѣ, и то **gratis**. — Но подобия лица, утѣрвамъ ви, говорѣха тѣй за моя приятелъ, само защото му завиждаха.

Минахъ се още четире години. Ягозинъ зае едно особенно видно мѣсто при една високопоставена личностъ. Тѣй и прѣди—забѣлжете—не служеше на себе си, както това правѣхъ неговитѣ другари. Напротивъ, той всѣкога служеше на началника си, въ качество на неговъ домашенъ чловѣкъ, а не като чиновникъ, нему подчиненъ.

И тукъ на Ягозина оказа влияние високото положение на началника му.

— И ето, говореше Ягозинъ, при всѣко едно ново повишение, съ гласъ невиненъ, съ една наскърбенностъ отъ хорекитѣ недоброжелателства. — Ето, пакъ неспрѣменно ще кажатъ, че азъ все сѣ интриги съзъ сполучилъ! Азъ азъ и не знаяхъ даже! Всичко това стана съвършено случайно; азъ съзъ толкова виновенъ, колкото колкото и всѣкой другъ

Веднажъ — тъкмо въ това врѣме, когато той бѣше почти най влиятеленъ, — азъ проводихъ при Ягозина единъ мой и неговъ другаръ — съ когото свършихме наукитѣ си наедно; чловѣкъ въ висока стѣпенъ смиренъ, свършилъ университетъ съ златенъ медалъ, единъ отъ първитѣ кандидати, но момѣкъ безъ всѣкакви претенции. Той бѣше назначенъ на служба въ провинцията. А тамъ, както знаете, лѣсно ставатъ скарвания и неприятности. Обстоятелствата тѣй се стѣкохъ, щото той искаше да напустне провинцията и да дойде въ Петербургъ. Назначението зависеше отъ началника на Ягозина, т. е. какво зависеше? — стигахме само да каже Ягозинъ една дума, — и работата щѣше да се свърши. Азъ го посвѣтвахъ да се помоли първото на Ягозина: едно, че той е влиятеленъ, и друго, че сѣ другари отъ дѣтинство.

ржкоплѣсахъ, народа мълчеше, а нѣкои отъ интигенцията стояхъ по назадъ, къмъ вратата, трияхъ си краката, ржжашъ и низко думахъ: лѣженъ, Г-не министре!

Подиръ това, по обичай, народа се разпиляваше по улицитѣ, кръчмитѣ и дюгенитѣ, и рѣчята на министра, намѣсто радостъ, произвеждаше безпокойствие. Единъ сѣ питахъ: защо е трѣгналъ самъ министра да агитира? Кога е бивало таквози нѣщо? Трѣбва да иматъ голѣмъ зоръ тѣзи хора. Други думахъ: хубаво приказва четѣка, ама гладко лѣже; да бѣше истина туй, което хоратува, колко хубаво щеше да бѣде, и ний щѣхме да се зарадваме, ама не е тѣй. Трети сѣ думахъ: онѣзи година, като дойде министра, каза ни: да пиемъ по рѣдко кафето, и по малко чай, да не горимъ свѣци спирманцетѣ и газъ, защото подкѣпнали отъ акциза, тѣзи година ни казва да не носимъ Европейски дрѣхы и обуца, до година като дойде ще ни каже да ходимъ боси и голи, и каквото спечелимъ да остане все за хазната. и. т. н.

Подиръ министритѣ прѣминахъ шефовитѣ на оппозицията и другитѣ агитатори на рѣдѣтѣ си. Тѣ разказахъ на народа ясно и открито, че положението на страната далечъ не е тѣй цвѣтуеще, както имъ го прѣдставихъ министритѣ. Народа на тѣхъ повѣрва много по вече, изслуша думитѣ имъ съ внимание, и имъ ржкоплѣска съ голѣмъ ентузиазмъ.

Обаче, министритѣ усѣтихъ това и познахъ, че поради тѣжкитѣ и непоносими данѣци, съ които обложихъ гражданитѣ, поради патента който напоследѣкъ несправедливо събрахъ и отъ малолѣтнитѣ слуги и слугини, поради неиспълнение на по голѣмата частъ отъ обѣщанията имъ, поради расипническото на държавната нара, народа имъ се е наситилъ вече, че не е съ тѣхъ и нѣма да избере прѣпорѣчанитѣ отъ тѣхъ кандидати. Нѣ властѣта тѣй лесно не се оставя; този народъ трѣбваше прочее да се побѣди, нечова гласъ трѣбваше да се задуши по всѣки начинъ, тѣй щото нито единъ отъ шефовѣтѣ на оппозицията, или отъ бившитѣ министри, нито единъ отъ по виднитѣ и по просвѣтениитѣ оппозиционери или независими хора да не попадне въ камарата.

Тогава дадохъ наставления на всичкия сонмъ отъ чиновници, кметове, секретари, попове, учители, пенспонери, роднини и креатури, да развижатъ трѣскава дѣятелностъ по агитациитѣ, да убѣждаватъ и да застрашаватъ всячески населението по изборитѣ, да го блѣскайтъ, да му держатъ бюлетинитѣ, а въ кутинѣтѣ да пуцатъ други, не тия, които сѣ подали избирателитѣ и пр. На новитѣ селски кметове оставихъ нарочно изборѣтѣ не утвърденъ, та въ случай, че не гласуватъ за правителството, да ги касиратъ. И ако всички тия манияции и фалсификации се окажахъ недостатъчни, на околийския началникъ се заповѣдаше да изкомандува на стражаритѣ „шашки вѣтъ“, а тѣ да разгонятъ избирателитѣ, които би гласопадали за несправедливиятѣ кандидати. Въ врѣме на сѣмъженето, ревностнитѣ членове на бюрото, настанени все отъ правит. партизани, кметове и чиновници, трѣбваше да се старажатъ да напълнятъ урнитѣ съ купове бюлетини, та избора не-прежѣнно да излѣзе въ полза на правителството. Слѣдъ туй, ще послѣдуватъ веселби, гуляи и музики, а телеграфитѣ ще протърбятъ по цѣлия свѣтъ, че всѣчко станало мирно, тихо и благополучно и избранитѣ сѣ все отъ народитѣ. Било рѣшено обаче, тукъ тамъ да се допусне да се избере по нѣкой оппозиционеръ, колкото за очи, за да не бѣде монотонна камарата, или, както напоследѣкъ се изрази единъ агитаторъ министръ, за да не имъ станало мажно съвѣсъмъ безъ оппозиция.

И тѣй, резултата на изборитѣ и начина на изпълне-

Е, какво? — го попитахъ азъ, когато той се върна, на другия денъ при мене.

Съмнѣвамъ се въ успѣха! отговори той. Невѣрвамъ да получа мѣсто.

—Какво? Защо?

—Май, че не съзъ сполучилъ врѣмето. Отъ първо Ягозинъ ме посрѣщашъ доста любезно, но азъ не можахъ да не забѣлжа, че въ него се криеше нѣщо. Той се безпокоеше Вѣроятно него го чакаха негдѣ, или той очакваше нѣкого, или пъкъ трѣбваше да е много запятъ, както това се случаваше често въ Петербургъ, та може би и да му побъркахъ Той ми обѣща веднага. Но всичко това бѣ нѣкакъ странно, съвършено съдържанно, каза другаря ми, като грижливо прѣхана устнитѣ си.

—Но какво ти каза той?

—Стана той, когато си зехъ сѣбогомъ, и почнахъ да ми говори: азъ, драгий приятелю, право да ти кажъ, като на старъ другаръ, нехѣй ми се сърди обстоятелствата сѣ такива това знаешъ е нищо нѣщо но все пакъ, не е съвѣсъмъ нищо. Твоята вънкашностъ, при прѣдставянето ти, може би неприятно ще повлияе на началника.

—Какъ така? — запитахъ.

—Ти знаешъ — каза той — въ такива случаи, много важни първото впечатлѣние откровенно ти казвамъ това, страхувамъ се отъ твоя рѣстъ.

Азъ се очудихъ.

—Какъвъ рѣстъ? Попитахъ.

—Да, любезний приятелю. Длѣженъ съзъ да те прѣдупрѣди. Той, т. е. нашия началникъ, има прѣдубѣждения противъ хората съ високъ рѣстъ какво да се прави! У такива лица се срѣщатъ подобни слабости. Послѣ, каза той, има и друго едно обстоятелство

—Какво? запитахъ азъ.

—Ти говоришъ като сѣщи басъ

—Но, какъвъ басъ? Попитахъ пакъ, азъ нищо не разбирамъ.

—Гласътъ ти е много гърлестъ, — това сѣщо не по-

ПОДЛИСТНИКЪ

КАРИЕРИСТЪ

Очеркъ
отъ

Д. В. Григоровича.

(Продължение отъ брой 12.)

Безъ да се гледа на това, че Ягозинъ бѣ по кръвъ Петербургско дѣте, че той е диншалъ, още отъ самото си рождение, въздуха на Невския проспектъ и е сукалъ мѣко отъ нѣкоя охичева дойкинѣ, той почти цѣлъ се бѣше прѣдалъ на увлѣчения. Срѣщатъ се по нѣкога нѣмци съ подобни темпераменти, особенно между берлинскитѣ посрѣдници, комисионери отъ всѣкака порода, и опитни келлери: ниски, русокопи и живи, като скакалци, готови — гдѣто казватъ — да скочатъ въ окото ти, прѣди да влѣзатъ въ джеба ти.

Разликата между Ягозина и такивато нѣмци бѣше тази, че той умѣше да прикрива своето увлѣчение, когато искаше. Въ краенъ случай той можеше да прѣстори сивитѣ си очи — сѣщи славянски очи — така, щото тѣ да изразяватъ всичко, що трѣбваше въ даденъ моментъ: юношество, почти дѣтска откровенностъ, крайно признание, прѣданностъ, вѣсторженностъ, благоговѣние прѣдъ висшитѣ отъ себе си, стрѣмнително желание да испълни и най трудната порѣчка Съ една дума неизбѣрно бѣ това, що можеше да сторѣ Ягозинъ. Той най сетѣ много е работилъ, за да може да се прѣструва т. е. да се докарва но, все пакъ трѣбва да бѣдемъ справедливи, това бѣше и въ самата му натура.

Бързото повишаване на Ягозина очуди мнозина. Но менъ ме очудваше друго: азъ неможахъ да разберъ, кога той намѣрваше врѣме да изпълнява служебнитѣ си задѣлжения! За скоро врѣме, слѣдъ като надмнихъ всичкитѣ си другари по чинъ, той успѣ сѣщо да си изработи и

нието напълно потвърждава думите ни. Ня да кажемъ още нищо на свършване, мислимъ, не ще бъде излишно.

Горките градинари! Министра имъ обещалъ, че ще му бъде приятно да се възползуватъ отъ случая и да упражнятъ гражданскитъ си права въ изборитѣ, а вмѣсто това тѣ опитахъ по гърбоветѣ си жандармската сабя. А пъкъ бѣднитѣ стражари сж смазани отъ юмруцитѣ и каманчетѣ, които, въ самозащитата си, населението имъ отпрати. Тѣ сега си парятъ гърбоветѣ и ребрата, проклинайтъ начина на управлението и изборитѣ, и скърбятъ, че сж се смразили съ населението, което за напредъ, не щѣло вече да имъ дава квартира, хлѣбъ и слама за конетѣ.

А нѣкои отъ поповетѣ, които взехъ живо участие въ изборитѣ и насилвахъ избирателитѣ, бидохъ тѣжко обругани отъ населението. Засрамете се, имъ казваме народа, и не се мѣсете, туй не е свѣщенническа работа; идете въ църква, или на подушине. Тамъ ви викатъ васъ вашитѣ длѣжности.

На единъ много ревностенъ свѣщенникъ — агитаторъ право казвахъ селачитѣ: дѣдо попе, махни се отъ тукъ, че отъ джубето ти парцалъ нѣма да остане.

За сега, нѣма да се простираме повече да описваме вѣднитѣ, които могатъ да послѣдватъ отъ потъгиването на народната воля, нито пъкъ деморализацията, която ще се вселява у младото поколѣние отъ уроцитѣ и наставленията що то прие отъ министри, управители, началници, попове, кметове, и учители, които го ухаха какъ да прави искусственно фалшиви избори. Нека му мислятъ онѣзи, които му даватъ подобно възпитание.

Таквази е горѣ долу ползата отъ министерската агитация, заради която се изживихъ толкова много пари на народа. И, ако камарата се въодушевява колко годѣ отъ справедливостъ и пестение, тя слѣдъ като събере умътъ въ главата на г-да министритѣ, ще ги застави да повърнатъ назадъ похарченитѣ за агитации сумми, и ще имъ даде урокъ въ бѣдѣ, да се неповтарятъ вече такъвизи скандалозни агитации.

А г-да министритѣ, ако желаятъ да агитиратъ други пъкъ, нека си направятъ програмитѣ и възванията къмъ единомисленнитѣ и приятелитѣ си, нека ги изпратятъ къждѣто обичатъ и оставятъ народа самъ да оцѣни добритѣ имъ дѣла. Ако ли пъкъ сж много меракливи лично да тръгнатъ по агитации, трѣбва първо да си даждъ оставкитѣ и тогава да се впуснатъ по обиколки, за своя смѣтка. Тогава борбата ще бъде и справедлива, и кавалерска, защото ще се води на еднаква почва и съ еднакви оружия, като при това и нар. пара не ще се пилѣе на халосъ и гърба на населението ще бъде здравъ и читавъ.

25 Ноември 1896 год. Арбанаси.

X.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Тѣзи дни въ Берлинския съдъ се разгѣжда единъ до висока степенъ интересенъ политически процесъ, който, при всичко, че исхода му не е още познатъ, занимава цѣлия европейски и американски печатъ. Почнатъ по единъ сравнително нищоженъ поводъ, процеса въ течение на съдебното слѣдствие е получилъ такива голѣми размѣри, щото ние смѣтаме за длѣжностъ да се спрѣмъ върху него малко по-подробно. Никой, очевидно, не е можалъ да очаква, че отъ една проста погрѣшка на кореспондентина на

нася. Гръмливия говоръ дѣйствува на него раздражително. Това, вѣрвамъ, ти е твърдѣ понятно. Самъ разсѣди: отъ сутрина до вечеръ, комитети, аудиенции, заседания, свѣщания, доклади, прѣдставления . . . по неволя нервитѣ се дразнятъ! . . . Но, то е пакъ нищо. Има още . . .

—Нима има и друго? Боже мой! . . . Попитахъ азъ.

—Извини, моля ти се, каза той,—но трѣбва да се гледа на нѣщата право въ очитѣ. У всѣки човѣкъ има слабости . . . но нѣкои хора иматъ такива, които не всѣкога сж извинителни. Азъ ти желая доброто, и за това рѣкохъ да те прѣдупрѣдя: азъ забѣлвахъ, че когато почнешъ да се обяснявашъ, ти правишъ неумѣстни движения, клатишъ си главата, даже си махашъ ръцетѣ . . .

—Да, право казвашъ . . . но какво отъ това?

—Нищо, дѣйствително нищо, каза Ягозинъ, Но той не обича тѣзи работи. Знаешъ темперамента му е такъвъ: той варди своего спокойствие. Азъ те прѣдупрѣждавамъ само. Когато ще му се прѣдставишъ,—вѣрви тихо; не почвай да говоришъ прѣди да те запита, запитали те,—отговори му и понижавай гласа си, колкото е възможно; отговори тихо, сърдечно; и по възможностъ говори малко; по-малко, и мѣки се да се показвашъ спокоенъ, даже ако ти се наведей си очитѣ . . . какво ще се прави!—каза Ягозинъ, и веднага почна да ме тупа по рамото. Какво ще се прави, трѣбва, брате, тѣй да се живѣе съ свѣта! . . .

—Живявъ се въ усѣха! Повтори другаря ми. И дѣйствително той бѣше правъ. На него даже не му се удаде и да се прѣдстави въ сѣщия день. Той не бѣше вече въ състояние да се срѣщне съ Ягозина.

Скоро следъ тѣзи петербургски чиновници заговориха за новото назначение на Ягозина.

(Слѣдва.)

„Волфовата телеграфна агенция“ сж могли да послѣдватъ толкова раскрытия отъ най-сенсационенъ характеръ. Ето каква е работата:

Въ врѣме на прѣбиванieto на Руския Царъ въ Бреславъ, телеграфната агенция Вольфъ е командировала тамъ едно отъ своитѣ стари сътрудници, г. де-Грала. На парадния обѣдъ, г. де-Граль се е намиралъ тѣй далеко отъ Височайшитѣ Особи, щото не е могълъ ясно да чуе тостовѣтъ. Вмѣсто да почака и да се обърне за справка къмъ началника на гражданския кабинетъ, Лукануса, както това се изисква въ подобни случаи, той, макаръ и мислилъ да направи това, но не намѣрилъ нея минута това лице и, като не искалъ да закъснѣе, прѣдалъ съдържанieto на Царева тостъ неправилно. Въ свое оправдание де-Граль казва, че билъ ускоренъ и че, прѣди да испрати телеграммата, той се е справилъ у стенографа, който билъ разбралъ думитѣ на Царя ужъ въ такъвъ смисълъ, въ какъто и той, де-Граль. Подиръ малко, обаче, де-Граль се видѣлъ съ Лукануса, получилъ отъ него подлинния текстъ на рѣчта и побързалъ да го прѣдаде на своята агенция, която пъкъ, отъ своя страна, го распратила до вѣстникитѣ съ забѣлжка, че въ прѣдшестуващата телеграма тостътъ билъ прѣдаденъ неправилно.

Кореспондентина на „Агенцията Вольфъ“ е потъхнѣла, безпорно, крайно прѣбързано и ако него, за това, биха го теглили къмъ една строга отговорностъ, то по-нататъшни сѣтнини дѣлото на да ли би имало.

Въ нѣколко вѣстника слѣдъ това, обаче, се появило извѣстие, че първата телеграма съ неправилния текстъ била испратена отъ де-Грала съвѣтъ не по невнимание а прѣднамѣренно. Неправилния текстъ ужъ билъ продиктуванъ на де-Грала отъ Хофмаршала, графа Ейленбурга, който дѣйствувалъ както въ този, тѣй и въ много други прѣдшестуващи случаи, въ интереситѣ на английската политика. Открило се, че това извѣстие било пуштнато отъ журналиститѣ Лекерта и Люцова, които давали да се разбере, че то било получено отъ статсъ-секретаря фонъ-Маршала. Камата се разбрала собствено поради статията въ недѣлното списание „Welt am Montag“, издавано отъ извѣстния писателъ Феликса Холлендера, отговоренъ редакторъ на което е нѣкой-си Д-ръ Плецъ. Въ тѣзи статия, насочена противъ тѣй нареченото негласно правителство (*Nebenregierung*), твърдѣ ясно се е подхвърляло, че заключающитѣ се въ нея обвинения изхождатъ изъ Министерството на Външнитѣ Работи. Нѣколко дена слѣдъ това, въ сѣщото списание е била напечатана друга една статия пакъ на сѣщата тема, въ която на источника ѝ се указвало вече почти *en toutes lettres*. Въ Министерството на Външнитѣ дѣла никакъ не сж могли да си разяснятъ всичката тѣзи история, която за това врѣме успѣла да докара до сѣбно и понататъшно възбуждане всичката германска публика и преса. Прѣдприето е било дознание, съ цѣлъ да се открие виновния или виновнитѣ, ако такъвизъ дѣйствително се навъртатъ въ Министерството, но дѣлото не отивало напредъ. Не очаквано, на 9-й Октомври, въ Министерството се явява Д-ръ Плецъ и искава желание да поговори съ директора на Литературното бюро, г. Хаммана. Редактора на „Welt am Montag“ съобщилъ на г. Хаммана, че заключающитѣ се въ помѣнатитѣ статии свѣдѣния, той, Плецъ, получилъ отъ едно лице, което подъ **честно слово** го е увѣрило, че тѣ сж напълно съгласни съ истината, и че въ послѣдние врѣме то е имало нѣколко аудиенции у барона фонъ-Маршала и у г. Хаммана. Като разбралъ тогава, че работата отива за нѣкой анонименъ политически интригантъ, директора на литературното бюро поискалъ отъ Плеца да му каже лицето, което му е съобщило скроенитѣ лъжливи свѣдѣния. Тогава Плецъ показалъ на журналиста барона фонъ-Люцова. Тѣй като почти едновременно съ това се доказало, че политическата полиция често се е ползувала отъ услугитѣ на фонъ-Люцова, то баронъ фонъ-Маршалъ се обърналъ къмъ президента на полицията Виндхейма и му поръчалъ да произведе строго дознание. Като узналъ за това, фонъ-Люцовъ написалъ на директора на политическата полиция, фонъ-Тауша, писмо, въ което се помжчилъ да свали вината на другъ единъ журналистъ. Всѣкога изящно облѣченъ, съ любезни, даже малко прѣкалено—любезни маниери, Таушъ, при всичко че характера и значението на занимаемия отъ него постъ сж толкова важни, се ползува съ репутацията на единъ добродушенъ, милъ, услужливъ човѣкъ, което не му бърка, обаче, зорко да слѣди и да наблюдава всички. Тѣзи длѣжности Таушъ заминава около осемнайсетъ години и **con amore** записва въ своитѣ **dossiers** — а такъвизъ **dossiers** има вече повече отъ 1500 — всичко, което се касае до високопоставени, или малко много познати въ политическо отношение лица. Таушъ произвежда дознанието по дѣлото на Котце; нему му се поръчватъ дознанията по дѣла, които се завършватъ съ обвинения въ държавна измѣна, и въобще той испѣква на сцената всѣкой пътъ, колчемъ се възбужда нѣкой въпросъ, прѣдставляющъ едъръ политически интересъ.

Тайнитѣ агенти у Тауша сж много и въ тѣхното число се е намиралъ и фонъ-Люцовъ. Въ помѣнатото по-горѣ писмо, послѣдния е увѣрявалъ, че съобщенитѣ отъ него на Плеца свѣдѣния той получилъ отъ другъ единъ журналистъ, нѣкой си Лекертъ, но и тукъ той, Люцовъ, заявилъ, че по неговото мнѣние, Лекертъ е узналъ за казанитѣ интриги отъ барона фонъ-Маршала. Тогава Люцовъ и Лекертъ сж биле арестувани и прѣдадени на съдъ по обвинението имъ въ публично оскърбление и оклѣветяване хофмаршала графа Ейленбурга, статсъ-секретаря фонъ-Маршала и директора на Литературното бюро, Хаммана. Ние ще държимъ читателитѣ си въ течението на то-

зи скандалозенъ процесъ и се надѣемъ да можемъ да съобщимъ прѣсждата по него въ идущия си брой.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

Столичнитѣ вѣстници съобщаватъ, че австрийското правителство отказало да преме г. Д-ра Сърмаджиева за български дипломатически агентинъ въ Виенна. Графъ Голуховски далъ г. Стоилову да разбере, че както нему лично, тѣй и на виенския кабинетъ изобщо, би било много приятно, ако защитата на българския интереси прѣзъ Хабсбургския дворъ би се повѣрила на г. генерала Р. Петрова, бившия воененъ министъръ.

Ставаме отзивъ на тая новина съ всѣко прѣдпазване.

При всичко, че слуховѣтъ за едно неотколѣшно разрѣшение на офицерско-емигрантския въпросъ не се потвърдиха и българското правителство и днѣсъ продължава да държи своето непонятно мълчание по работата, — въ военнитѣ кръгове продължава да се говори, че на скоро щѣли да станатъ нѣкои важни размѣствания въ армията.

Едно недалечно бѣдѣще, надѣемъ се, ще ни покаже, до колко вѣрни сж и тѣзи слухове.

Пишатъ ни отъ София, че нѣкои столични правителствени хора се хваляли, какво офицерско-емигрантския въпросъ щѣлъ да бъде разрѣшенъ въ едно близко бѣдѣще и то по слѣдния интересенъ начинъ:

Народното Събрание, по единъ докладъ на министерския съвѣтъ, щѣло да даде на Н. Ц. В. Княза неограничени пълномощия да третира и изучи въпроса, както той намѣри за добръ, и да му тури такъвъ или инакъвъ край по свое непосредствено усмотрѣние.

Ще видимъ.

В. „Народни Права“ пише, че г. Минчевичъ, българския дипломатически прѣдставителъ въ Букурещъ, щѣлъ да бъде уволненъ и че за неговъ замѣстникъ г. Стоиловъ готвилъ г. Ив. Ст. Гешова, или . . . г. С. С. Бобчева.

Невѣроятни работи.

Аптеката „Корона“ ни моли да извѣстимъ, че тя не се наема по никакъвъ начинъ да съобщава на болнитѣ адреса на анонимния Докторъ, който обяви въ миналитѣ два броя на нашия вѣстникъ, че цѣри болѣстѣта бленорагия.

Европейскитѣ вѣстници съобщаватъ, че руския дипломатически агентинъ и генераленъ консулъ въ София, г. Чариковъ, се е завърналъ завчера въ София и е поелъ управлението на агентството.

Едно врѣме хората обвиняваха покойния Стамболовъ, че билъ резервиралъ най-високитѣ държавни положения и длѣжности изключително за свои надѣждни хора, прѣдимствено търновци, макаръ и не до тамъ, може-би, подготвени и способни. Излиза, че и сегашното правителство, толкова послѣдователно въ корѣненieto на стамболовщината, не остава по-надиръ отъ своя прѣдшественникъ и образецъ. При другитѣ доказателства за справедливостѣта на тѣзи наша мисль, на които вѣстника ни е ставалъ отзивъ не ведижъ, нека зарегистрираме днѣсъ и слѣдния интересна, особено за русенци, новина:

Бюрото на народното събрание, спорѣдъ както ни телеграфиратъ отъ София, се е съставило още на 1-й Декември, и въ неговия съставъ сж влѣзли, освѣтъ г. Д-ра Янкулова, като прѣдсѣдател, и г. П. Горбанова, като подпрѣдсѣдател, *още двама подпрѣдсѣдатели* и то и двамата русенци (кой се смѣе тамъ?), а именно г. г. Г. Губидѣльниковъ и Хр. Ивановъ. Нашия софийски кореспондентинъ не ни обяснява, защо този пъкъ сж избрани трима подпрѣдсѣдатели на камарата, а не само двама, както това е ставало всѣкога отъ освобождението насамъ, но каквито и да сж причинитѣ за това нововведение, насть, като русенци, особено приятно ни гѣдѣличка факта, гдѣто двамата наши съграждани сж имали високата честъ да се избератъ за вице — президентъ на единъ толкова свободенъ и толкова мирно избранъ парламентъ. . . .

До нѣкъдѣ ни смущава мисльта за **състава** на една свободно избрана българска камара, на чело на която не се намѣриха да се турятъ други хора, освѣтъ г. г. Янкулова, Горбанова, Губидѣльниковъ и Хр. Иванова, но . . . утѣшаваме се, както казахме, съ факта, че двамата послѣдни голѣмци сж, ако не друго, то поне русенски граждани, макаръ и избрани: първия отъ Бѣла, а втория отъ Никополъ. . . .

Да живѣе, прочее, „народната“! . . .

Въ единъ отъ послѣднитѣ броеве на „Държавния Вѣстникъ“ срѣщаме единъ приказъ по санитарното вѣдство, съ който досегашния управителъ и наемателъ на аптеката „Вотчъ“, г. Стамблеръ, е отстраненъ отъ своята длѣжностъ за шестъ мѣсеци, понеже билъ продавъ на нѣкой боленъ едно свое цѣлително изобрѣтение „шербетъ“, вмѣсто прѣдписаното отъ единъ мѣстенъ докторъ лѣкарство.

Г. Полковникъ Н. Ивановъ, който слѣдъ уволнението на г. Р. Петрова, бѣ натоваренъ съ врѣмешното управ-

ление на военното министерство, е назначен за титулярен министър на войната.

Специалния военен съд, който бѣ свиканъ миналия мѣсецъ да разрѣши въпроса: амнистанъ ли е майоръ П. Стояновъ, бившия командиръ на Струмския полкъ, и може ли да му се даде пенсия на общо основание—се е произнесълъ въ отрицателна смисълъ. По този начинъ излиза, че г. Стояновъ, не само нѣма право на пенсия, но че е и държавенъ прѣстѣпникъ (?), който по законитѣ на страната подлѣжи на смъртно наказание (!) Ще го съдятъ ли, прочее, и ще го осѣдятъ ли „белгийцитѣ“? Искани бихме да ги видимъ! Хубавъ **pendant** би билъ такъвъ единъ актъ отъ г. Стоилова страна къмъ русофилския духъ на тронното слово, което Н. Ц. В. е прочелъ прѣдъ народнитѣ прѣдставители завчера, въ недѣля, на 1-й того.

Букурещскитѣ вѣстници ни донасятъ едно телеграфическо резюме на тронната рѣчь, съ която е била отворена първата сесия на IX-то обикновено народно събрание на 1-й Декемврий. Понеже пълния и точенъ текстъ на княжеското слово, при сегашнитѣ условия, има особено важно значение, ние се въздържахме да го воспроизведемъ спорѣдъ извѣстията на чуждитѣ вѣстници, като си запазваме правото да се повърнемъ върху него, когато го получимъ отъ София. . . .

Слѣдъ двѣтѣ прѣдставления на оперитѣ „Ернани“ и „Риголето“, за които спомѣнахме въ миналия брой на вѣстника си, оперната италианска трупа на г. Массини даде съ не по малкъ успѣхъ още слѣднитѣ три опери: „Трубадуръ“, „Сивилския Бръснарь“ и „Норма“.

Безъ да се впускаме въ излишни подробности по описване прѣкрасната игра и чудното пѣние на артиститѣ, нѣка спомѣнемъ само, че въ операта „Трубадуръ“ най-силно впечатление произведе на публиката изпълнението отъ г. Массини всѣхителната ария въ II дѣйствие (Ахъ, защо ти развѣлува). Играта и пѣнието на г-жа Алберти бѣха просто очарователни. За г. Гуаско (Трубадуръ) нѣма и какво да се говори. Той проведе ролята си съ такова неподражаемо искусство и умѣние, особено арията въ IV дѣйствие (въ затвора), щото публиката има случая още веднѣжъ да се убѣди въ неговата прѣкрасна школа и хубавия му гласъ.

Въ операта „Сивилския Бръснарь“, която биде прокарана доста сносно, особенъ успѣхъ имаха: г. Де Жиорджио (Фигаро) и г. Синагра (Донъ Бартоло). Доста добръ прѣкара ролята си и г-жа Алфано (Розина). Трѣбва да забѣлѣжимъ, обаче, че въ изпълнението на операта бѣше вложени повече комизмъ, отъ колкото трѣбва и, че по тѣзи причина, играта на артиститѣ правеше впечатление на една малка утрировка, която на европейскитѣ сцени не се вижда.

Що се отнася до изпълнението на операта „Норма“, то тукъ не може да се каже нищо друго, освѣнъ, че това изпълнение бѣ нѣщо особено. Не само всѣкой единъ отъ участвувавшитѣ въ операта артисти се оказа на висотата на положението си, но и ансамбъла на изпълнението бѣше до висока степенъ художественъ и завършенъ.

Особено хареса на публиката арията на Норма въ I дѣйствие (**Casta diva**), изпълнена отъ г-жа Дапонте и прѣкрасно поддържана отъ хорътъ. Не по малко, ако не по вече, се хареса дуетътъ на Норма и Адалгиса (г-жи Дапонте и Алфано) въ III-то дѣйствие, който, по настоятелнитѣ искания на публиката биде испѣнъ на **bis**. Не можемъ да не спомѣнемъ специално за г-жа Алфано, чейнитѣ приятенъ гласъ, хубавото ѣ държане на сцената и великолѣпното изпълнение на ролитѣ, въ които се е явявала до сега, правятъ особено хубаво впечатление на слушателитѣ и може да се каже, че тя е истинската любимица на русенската публика.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Подъ заглавие „Какво лице ще прѣдставлява въ Цариградъ българскитѣ интереси“, въ последния (60) брой на в. „Знаме“ е напечатана една интересна и водна статия, отъ която извличаме слѣднитѣ любопитни рѣдове:

За да видятъ читателитѣ ни, на какво лице г. Стояновъ е повѣрилъ българскитѣ интереси въ Цариградъ, ние ще кажемъ нѣколко думи за досегашната дѣятелностъ на Димитра Маркова. Извѣстността на Маркова се почва отъ сръбско-българската война. Той въ началото на войната е взелъ задграниченъ отпущъ, въ качеството си членъ на Русенския Апелативенъ Съдъ, и заминалъ за Франция. Когато му се привършилъ отпущъ, той отишълъ въ Швейцария, гдѣто се присѣдинилъ къмъ Българитѣ студенти, които бѣха рѣшили да тръгнатъ за България за да се биятъ за дѣлото на отечеството си. Марковъ станалъ вождъ на доброволцитѣ студенти. Въ Виена той е държалъ

прѣдъ Славянитѣ патристическа рѣчь, която накарала Хърватитѣ и Чехитѣ да плачатъ, до толкова тѣ били покъртени отъ юнашкитѣ му гласъ и отъ юнашкитѣ му рѣкомахания. Обаче, когато студентитѣ стѣпили на българска земя въ Ломъ, забѣлѣжили, че липсува тѣхнитѣ храбръ вождъ. Тѣ го търсели навсѣкѣдъ и най-послѣ го намѣрили скритъ въ Австрийскитѣ параходѣ. Но нито молбитѣ, нито заплашванията на студентитѣ не сѣ могли да накаратъ Маркова да напустне парахода. Той заминалъ за Русе. Тамъ храбриятъ ораторъ се научилъ, че комендантското управление го е търсило за да го тури въ опълченнието, което било прѣдначинено да замине за театъра на войната. Това е охладило неговата юнашка кръвъ и той избѣгналъ въ Гюргево, гдѣто е стоялъ до свършването на войната.

Слѣдъ това, храбриятъ вождъ на българскитѣ студенти, както е познато, станалъ русенски воененъ прокуроръ, гдѣто съ не по-малко достоинство и съ не по-малка храбростъ той носи българския воененъ мундиръ. Бѣси и стрѣля хората като пилци. „Знаме“ продължава своя разказъ тъй:

Въ дѣлото на Панова и Узунова, Марковъ е билъ воененъ прокуроръ. Той е искалъ разстрѣлването на героитѣ въ сръбско-българската война, което и станало. Казватъ, че при разглеждането на дѣлото Марковъ си позволявалъ да оскърбява и ругае злочеститѣ офицери, които бѣха излѣзли съ лаври отъ оная война отъ която Марковъ позорно избѣга.

Подиръ това Марковъ става страшилище въ цѣль редъ процеси, до когато най-послѣ изгуби благоволенията на Стамбула. Казватъ, че той е билъ отчисленъ отъ длъжността воененъ прокуроръ, за гдѣто съдѣйствувалъ да се оправдаятъ на Паничовото дѣло нѣкои лица, които сѣ му дали рушветъ. И т. н. . . .

И на това политическо „свѣтло“ г. Стояновъ си е позволилъ да даде най-важния български дипломатически постъ! Въ рѣцетъ на този безпавственъ и безсѣвѣстенъ „народникъ“ е повѣрена защитата на толкова важни и скъпи отечествени интереси! Ние положително се затрудняваме да подберемъ подходяще име на това нечувано и безобразно назначение. Едно непростително прѣдательство, подобно на което не се е сръвцало у насъ, ли да го нарѣчемъ, или пъкъ едно просто политическо безумие, което е най-добрия признакъ, какво правителствената машина е почнала да се разглобява и че близката смъртъ на г. Стояновия кабинетъ е неминуема? . . .

Иматъ думата редакторитѣ на в. „Миръ“. . .

Познатия парижски вѣстникъ „Le Nord“, органъ на франко-руския съюзъ и, като таквъ, получающъ своитѣ свѣдѣния по българскитѣ работи непосредствено отъ брѣговетѣ на Невъ, печати напоследъкъ една дописка отъ Петербургъ, която съставлява най-силната плѣница на българското правителство за неговата насилническа вжрѣшна и дволична външна политика. Извличаме отъ тѣзи интересна дописка слѣднитѣ нѣколко мисли, спорѣдъ както ги намираме прѣведени въ брой 9 на в. „Свѣтлина“:

България, като се намира подъ конституционния режимъ, по логично би било правителството да се въздържа *дѣйствително* отъ всѣко намесване. . . .

Въ изборитѣ, разбира се, — съвѣтъ, който г. Стояновъ изпълнилъ съ една готовност, достойна за по-добра участъ, но въ обратна смисълъ, за жалостъ. Българското правителство, очевидно, има други възглѣди по-изборитѣ въ една конституционна страна и това то доказа по единъ най-блѣскавъ начинъ на 17-й м. Ноемврий. . .

По нататѣкъ, като констатира дволичнието на външната наша политика и като искавалъ нѣкои не съвѣмъ деликатни истини по адреса на Н. Ц. В. Княза, парижския офицюзъ казва:

Россия никога не е имала претенцията да наложи на България една изключителна своя политика. Не за това е освободила тя българитѣ! . . .

Нѣ тя — Россия — не може пъкъ да търпи една *хамелеонска* политика, която си промѣнява всѣкий частъ главното направление и колѣнчи днесъ предъ принципа, или държавата, осжде на вчера цозорно. Това, което Россия желалъ всичко въ България, е една *народна политика*, отворена за всичкитѣ синове на тази страна, а най-много за тия, които сѣ защищавали всѣкога националитѣ принципи, прѣстѣпени отъ Батемберга, отъ Стамбула и отъ хората отъ сѣщото тѣсто.

И тукъ има думата почтенния ни офицюзъ съ братъ. . . . Тѣжко му на „Le Nord“, ако го емне въ колонитѣ на „Миръ“ страшия български грѣмовержецъ и сатирикъ, . . . какъ му бѣше името . . . ха, г. Мирювъ. . .

И ние, вѣроятно, ще пострадаме, защото цитираме „неприятни“ за правителството работи. . . .

Писма до Редакцията

Г-не Редакторе на в. „Законность“ въ гр. Руссе.

Въ резюмето, което сте извлѣкли отъ частното ми до Васъ писмо, и което сте обнародвали въ 10-й брой отъ уважаемия Ви вѣстникъ, относително насилнията, които станали въ гр. Елена, по извършване изборитѣ на 17-й того за нар. прѣдставители, има 2—3 малки погрѣшки, станали по недоразумѣние и незнание—както отъ моя, тъй и Ваша страна. Понеже не е желателно да обиждамъ несправедливо никого, то за исправяние на тия малки погрѣшки, моля Ви да дадете мѣсто на долуизложенитѣ ми рѣдове:

1-во. Гдѣто е казано, „че два взвода войска, приготвена по рано при касаниитѣ бидохъ веднага повикани и една цѣль употребенъ да пази Минка въ затвора, а другия да сплани избирателитѣ“, не е напълно вѣрно, защото частъ отъ войската, наистина, се поиска отъ окол. н-къ, за да ограда и

пази Минка Радославова въ затвора, и като отиваше тамъ, дѣйствително прѣмина край избирателното мѣсто, отъ което се поисплашихъ хората, но другия взводъ не е билъ употребяванъ да сплани избирателитѣ, или когото и да е. Напротивъ, войската, прѣзъ всичкото врѣме на избора, не се е мѣсила въ нищо; тя си остана на висотата на положението, нѣщо, което прави честь на началницитѣ ѣ.

2-ро. Гдѣто е казано „арестувани сѣ освѣнъ М. Радославова, още двама Златарчани, и 5—6 Еленчани“, е вѣрно само за златарчанитѣ. Еленчани бѣхъ арестувани само 3-ма души.

3-то. Гдѣто е казано, че арестуванитѣ днесъ се закараха въ Търново „подъ конвой, прѣдводителствуванъ отъ народния избранникъ Г. П. Горбанова“ тѣй сѣщо не е вѣрно, понеже Г-нъ Петко Горбановъ билъ отишълъ въ Търново за свадбата на шуря си (обстоятелство, което тогава не знаехме), а съвѣмъ не да прѣдводителствува нѣкакъвъ си конвой, или да дава нѣкакви наставления сръщу невинно затворенитѣ Златарчани и Еленчани.

А въ врѣме на изборитѣ, г-нъ Горбановъ бѣше въ Елена и макаръ и кандидатъ на правителството и нашъ съперникъ по избора, нѣ трѣбва да му отдадемъ справедливостъ, той не се мѣси въ нищо, и неговото поведение прѣзъ цѣлия день бѣше коректно и безукоризненно.

29 Ноемвр. 1896 г. гр. Елена.

Съ почитание:

Ю. П. Теодоровъ.

Руссе, 2 Декемврий 1896.

Уважаемый Г-не Редакторе,

Умолявамъ Ви да бждете тѣй добри и оповѣститѣ въ най-блискитѣ брой на вѣстникътъ си, че прѣдставлението на приговоряваната отъ доброволната пожарна дружина „РАЗВИТИЕ“, за 5-й Декемврий, пиеса „ВИНОВЕНЪ“, по независящи отъ дружината причини, се отлага за неопрѣдѣлено врѣме.

Отъ Настоятелството.

Уважаемый г. Редакторе!

Моля Ви да дадете гласностъ на слѣдното ми за явление.

Прѣзъ Августъ м-цъ т. г., когато азъ отсъствувахъ отъ Руссе, едно мое малко дѣте се поболѣва и жена ми испраща слугата ми да повика градския докторъ, г. Аргирооду, отъ общинската амбулатория, която е прѣзъ двѣ къщи отъ моята. Г. Аргирооду, вмѣсто да се притече отведнѣжъ и даде помощъ на болното ми дѣте почва да прави справки у слугата ми, богатъ ли съмъ азъ, или не, и дохожда да си изпълни длъжността само слѣдъ като момчето ми му отговаря, че съмъ богатъ и то едвамъ **три часа** подиръ като е билъ повиканъ. Възнаграждение е било дадено г-ну Аргирооду 4 лева.

Като извѣстивамъ своитѣ съграждани за поведението на едного отъ служащитѣ въ градското управление, който, плащанъ добръ отъ общинската касса, си продава услугитѣ само **на богатитѣ** хора, и само за голѣмо възнаграждение, а пъкъ на бѣднитѣ Господъ да имъ е на помощъ, — обръщамъ вниманието на почитаемото кметство върху неприличната постѣпка на г. Аргирооду и се надѣя, че то ще вземе потребнитѣ мѣрки да му се внушатъ неговитѣ служебни задѣлжения. . . .

Примемте и проч.

Димитръ С. Саввовъ.

Утрѣ, по случай тезоименния день на Н. И. В. Русския Царъ Николай II, въ църквата „Св. Троица“ въ 10 ч. сутринята, ще се отслужи тържественно молебствие за здравieto на Августейшия именинникъ и покровителъ на България. Послѣ молебена въ консулството ще има приемъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Академически кроачъ изъ Виена търси мѣсто при нѣкоя магазинъ, крои и работи военни и цивилни дрѣхы. Приема ученици по кроачеството.

За споразумение до посрѣдническото бюро въ гр. Руссе.

(2—1)